

Audiocafé - reflexe

Jsem moc ráda, že jsem si zapsala předmět Audiocafé hned z několika důvodů. Objevila jsem pro mě dosud téměř neznámý formát tvorby. Sice jsem se s audio tvorbou obecně za svoje studium už setkala, nicméně nikdy jsem neměla možnost poslechnout si audio dokument jako takový. Došlo mi, jakými všemožnými způsoby se dá zpracovat téma – a že se dá zajímavá reportáž vytvořit skoro ze všeho. Hlavně mě ale dokumenty donutily se zamyslet.

Během osmi příjemných večerů v divadelním baru Husa na provázku jsem byla součástí hned několika poslechů dokumentů a následně přínosných debat s jejich autory. Těžko proto vybírat jeden, který se mě nejvíce zaujal, a do kterého jsem se dokázala nejlépe zaposlouchat. Přesto tři dokumenty mě dokázaly nejvíce vtáhnout do děje a dokázala jsem vypnout všechny svoje myšlenky a soustředit se opravdu jenom na obsah.

Uměl jen nastavit žílu a pak mě propleskat - dokument Lukáše Houdka, který poutá už samotným názvem. Ovšem jeho obsah byl daleko silnější. Autor v dokumentu zachycuje každodenní realitu pouliční prostitute v Plzni. Společně se sociálními pracovníky nás seznamuje s osudem několika žen, které se kvůli svým závislostem dostaly až k prostituci. Musím říct, že mě kromě šokujících vyjádření žen mě bavila i forma dokumentu. Slyšely jsme v podstatě dialog mezi autorem a ženami, nicméně to, jak dokázal autor reagovat a následně pokládat otázky fungovalo skvěle. Následně také zapojoval digitální ticho, ve kterém jsem absolutně podléhala myšlenkám a přemýšlela, jak se ženám asi vede teď. Zda-li se alespoň jedna z nich dokázala zbavit závislosti a vystoupit ze začarovaného kruhu okraje společnosti. Přínosná byla i následná debata, Lukáš Houdek skvěle odpovídal na naše otázky a vypadal jako profesionál, o to více, když od natáčení dokumentu uběhla u delší doba a zdaleka ne všechno je v paměti.

Velmi mě bavil také dokument Promiň, ale nevím, kdo jsi od Lenky Pitronové. Dokument sleduje strach české veřejnosti z migrantů, ale také reakce občanů, kteří se rozhodli uprchlíkům pomáhat. Samozřejmě při výběru dokumentu nikdo nečekal, co se stane v letošním roce. Nicméně provázanost se situací na Ukrajině byla v celém poslechovém večeru cítit. Dokument ve mně vyvolal bohužel vztek a bezmoc z toho, jak se dokážou lidé chovat, a jak moc je dokáží ovlivnit média. Zaujala mě i samotná cesta autorky k vytvoření dokumentu, protože to byla velká shoda náhoda. Opět se mi dokument moc líbil i hlavně z toho důvodu, jak moc dokáže být v současnosti užitečný pro českou společnost a dokáže nastavit zrcadlo a výstrahu, abychom se takto znovu nechovali.

Předposlední poslech nám ukázal vztah mezi synem a otcem alkoholikem. Pavel Zarođňanský nás prostřednictvím jeho prvního audio dokumentu zavedl až do jeho soukromí. Tohle dílo bylo jednoznačně nabyté emocemi. Zase mě donutilo k zamyšlení. Zároveň k obdivu autora, který odkryl část svého soukromí a následně se v debatě podělil o svůj životní strašák, kterým je právě určitý strach z této závislosti. Líbila se mi také autorova stopa v tomto dokumentu v podobě monologů mířeným ke svému otci, které dílu přidávaly na autentičnosti. Chtěla bych poděkovat autorovi za jeho otevřenost a zvěčnění tohoto těžkého tématu, které se ale v dnešní době mění na častý problém.

Celkově mi tento předmět dal opravdu hodně. Sama se teď dívám na svůj výběr dokumentů a zjistila jsem, že u mě stále vedou ty s lidským příběhem, které dokážou člověka zasáhnout a zamyslet se. V neposlední řadě musím dodat, že jsem takzvaně podlehla kouzlu dokumentů, které mě nyní místo hudby provázejí ve sluchátkách každodenním životem.